

8. האדם בבריאה

האדם, למעשה, אינו אמור להמשיך לחיות על-פי המונחים שהיו שגורים עד כה, אלא להיות יותר אדם-תחושתי. כך יהפוך להיות החוליה המחברת הנדרשת עבור המשך התפתחות הבריאה כולה.

משום שהוא מאחד בתוכו את האת'ריות של העולם-שמעבר עם החומריות-הגשמית של העולם-הזה, באפשרותו לסקור את שני הצדדים, ולחוות את שניהם בו-זמנית. לשם-כך עומד לרשותו כלי-עבודה נוסף, שיעמידו בפסגת הבריאה הגשמית כולה: הבינה. בעזרת כלי-עבודה זה יוכל לנהוג, דהיינו, להוביל.

הבינה היא הארציות הגבוהה ביותר ואמורה להיות ההגה לחיים על-פני-האדמה, בעוד הכוח-המניע הוא התחושה, שמקורה בעולם הרוחני. הקרקע לבינה הינה הגוף, הקרקע לתחושה, לעומת-זאת, הינה הרוח.

הבינה כבולה אל המרחב והזמן, כמו כל הארצי, ולפיכך אינה אלא תוצר של המוח, הנמנה על הגוף הגשמי. את הבינה לא ניתן לעולם להפעיל מחוץ למגבלות המרחב והזמן, ועל-אף שהיא כשלעצמה עדינה יותר מן הגוף, הריהי עדיין דחוסה וכבדה מכדי להתעלות אל מעבר למרחב ולזמן. ועל-כן, הריהי קשורה לחלוטין אל האדמה.

התחושה, לעומת זאת (לא הרגש) אינה כבולה אל המרחב והזמן, ולפיכך מוצאה הוא מן הרוח.

כאשר הוא מצויד כך, יכול היה האדם להיות מחובר בפנימיותו עם האת'ריות הגבוהה ביותר, ואפילו עם הרוחניות הטהורה עצמה, ועדיין להמשיך לחיות ולפעול בחומריות-הגשמית, על-פני-האדמה. רק האדם לבדו מצויד באופן זה.

רק הוא לבדו אמור, ויכול, לספק את החיבור הבריא והרענן, כגשר היחיד בין הרום האת'רי והמואר לבין הארצי והגשמי. רק דרכו בלבד, דרך תכונתו שלו, יכולים היו החיים הטהורים ממקור האור לרדת מטה אל החומריות-הגשמית העמוקה וממנה לפעום שוב חזרה מעלה, בהשפעת-גומלין מופלאה והרמונית! הוא המחבר בין שני העולמות, כדי שבאמצעותו יותכו לכדי עולם אחד.

ואולם הוא לא מילא את משימתו זו. הוא הפריד בין שני העולמות, במקום להחזיקם מאוחדים בחוזקה.

וזוהי הגירוש מגן-העדרן!

באמצעות ייחודיותו, שתוארה לעיל, אכן מונה האדם לאדוני העולם הגשמי, משום שעולם זה תלוי בתיווכו, והוא נדון לסבול יחד עמו, או יכול היה להניפו כלפי מעלה, בהתאם לזרימות האור ומקור-החיים דרך האנושות, אם שהורות הן או לא.

אך האדם הפר את זרימת-הגומלין הזו שנדרשה לעולם-האת'רי והגשמי כאחד. כמו מחזור-הדם בגוף, הנשמר רענן ובריא, כך גם זרימת-הגומלין בבריאה. הפרתו תביא בלבול ומחלות, והם בתורם יגרמו לאסונות.

כישלוננו הנורא הזה של האדם יכול היה להתרחש, משום שלא עשה שימוש בשכל, המגיע מן החומריות-הגשמית בלבד, אך-ורק ככלי-עבודה, אלא הכפיף עצמו תחתיו לחלוטין, והציבו כאדון מעל לכל. בכך הפך עצמו לעבד עבור כלי-העבודה והיה לאיש-שכל בלבד, הטורח בגאווה לכנות עצמו "חומרני!"

בכך שהאדם הכפיף עצמו וכולו לשכל, ככל עצמו, בעצמו, אל החומריות-הגשמית. וכפי שהשכל אינו מסוגל לחרוג מתפישת המרחב והזמן, כך לא יוכל כמובן גם זה אשר כפוף לו לחלוטין. מעגל-ראייתו, דהיינו - יכולת התפישה, צומצם אל יכולת תפישתו המוגבלת של השכל.

כך נפרם החיבור אל האת'רי, והוקמה חומה דחוסה, ההולכת ונדחסת עוד ועוד. היות ומקור החיים, האור-הראשוני, האל, מורם הרבה מעבר למרחב ולזמן, ואף הרבה מעבר לתחום האת'רי, הרי שעל-ידי כבילת השכל נכרתת כמובן כל תחושת קשר. מסיבה זו אין החומרניים יכולים כלל לזהות את האל.

האכילה מעץ-הדעת לא היתה אלא הגדלתו של השכל.

ההפרדה מן האת'רי שהיתה כרוכה בכך היתה גם הגירוש מגן-העדרן כתוצאה טבעית. האנשים הציבו עצמם מחוצה לו בכך שנטו, באמצעות השכל, אל החומריות-הגשמית בלבד, דהיינו השפילו עצמם ומרצון עצמי או מבחירה חופשית התיכו עצמם למצב של שיעבוד.

ולאן הוביל כל זה?

מחשבות-השכל העמוקות, שהן חומרנות טהורה, דהיינו כבולות אל האדמה, על כל מופעי-הלוואי שלהן, של ההתמכרות לרכישה ורווחים, השקרים, הגזל והכפייה וכד', חייבים היו להוביל להשפעת-הגומלין הבלתי-נמנעת של משיכת מין אל מינהו, שבאה לידי-ביטוי ברוחני תחילה, ולאחר-מכן עברה גם אל החומריות-הגשמית, תוך שהיא מעצבת הכל בהתאם, מניעה את האנשים, ולבסוף פורקת עצמה מעל לכל באמצעות... הכיליון!

האם מובן לכם כעת, שהתרחשויות השנים האחרונות חייבות היו להגיע?

ושהדבר ימשיך עוד הלאה עד לכיליון?

יום הדין של העולם, התואם את חוקי-הקארמה הקיימים (בהתאם לגורל) הוא בלתי-נמנע. כמו בסופה ההולכת ומתעצמת ולבסוף חייבת לבוא לכדי פריקה והשמדה. ואולם בו-זמנית גם לטיהור! האדם לא שימש, כפי שנדרש, כחוליה-מחברת בין החלק האת'רי ובין חלק החומריות-הגשמית של הבריאה, לא איפשר לזרם החילופין הנדרש, שהוא תמיד מרענן, מחייה ומקדם, לחלוף דרכו, אלא הפריד את הבריאה לשני עולמות, בכך שמנע את החיבור וקשר עצמו באופן מוחלט לחומריות-הגשמית, וכך הלכו ונחלשו שני חלקי העולמות עוד ועוד.

החלק שנאלץ להתקיים לחלוטין ללא זרם-האור, או שקיבל אותו כשהוא חלש מדי, דרך האנשים המעטים שעדיין החזיקו בחיבור, היה כמובן כבד הרבה יותר. זהו חלק החומריות-הגשמית, הנסחף כעת לעבר משבר איום, ובתוך זמן קצר יטולטל בזעזועי-קדחת עצומים, עד שיכלה כל החולי מתוכה והיא תוכל לקום ולהחלים תחת זרמי כוח-מקור חדשים ומחוזקים.

ואולם מי יכלה אז?

התשובה לכך נמצאת כמובן בהתרחשות עצמה: כל מחשבה שעולה באדם מקבלת מיד, הודות לכוח-הבורא החי, צורה את'רית בהתאם לתוכנה, ונותרת מחוברת, כמו חוט, אל מחוללה, אולם נמשכת ממנו פנימה והחוצה בכוח-המשיכה של מין אל מינהו בכל המרחב האת'רי, ונדחפת ברחבי היקום על-ידי הזרמים הפועמים בו בלא-הרף ונעים, כמו כל דבר בבריאה, בצורה אליפטית.

כך מגיע המועד בו המחשבות שקמו לתחייה והתגשמו במרחב האת'רי, יחד עם אחרות בנות מינן שנמשכו אליהן בדרכן, נופלות חזרה אל המקור ואל נקודת היציאה, משום שעל אף נדודיהן, עדיין נותרו מחוברות אליו, כדי לפרוק את מטענן ולהפעיל עצמן.

הכיליון יפגוש, על-כן, בראש ובראשונה, בפעולת-הגומלין האחרונה שלו, את אלו שחוללו והזינו אותו בלא הרף במחשבותיהם ותחושותיהם, דהיינו - החומרניים. לא ניתן להוציא מכלל אפשרות, שהאלימות החוזרת והמזיקה תמשוך אליה ותפגע בענישתה בחוג נרחב אף יותר של אנשים, הדומים להם רק במעט.

אולם אז ימלאו האנשים את הדבר שאמורים היו למלא בבריאה. הם יהיו החוליה-המחברת, הודות ליכולתם ליצור מתוך הרוחני, ויניחו לעצמם להיות מובלים על-ידי בינת-הלב המטוהרת, ולהעבירה אל החומריות-הגשמית, אל הארצי, בעוד השכל וכל הניסיון שנצבר ישובו וישמשו ככלי-עבודה בלבד, לשם יישום כל אותן תחושות טהורות בחייהם בחומריות-הגשמית, וכך תקודם הבריאה הגשמית דרך-קבע, תטוהר ותרום.

גם פעולת-הגומלין תוכל אז לזרום חזרה בצורה נכונה יותר, מן החומריות-הגשמית אל המרחב האת'רי, ויקום עולם חדש, אחיד והרמוני.

אולם האנשים, בהגשמה נכונה של פעולתם, לא יהיו עוד אותם אנשים אצילים ושלמים אליהם נכספו בשאיפותיהם; שכן גם הם יזכו בכוחות אחרים לחלוטין, הודות למיקומם הנכון בעבודת הבריאה הגדולה, שתאפשר להם לחוש שביעות-רצון ואושר תמידיים.